

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

AMB ELS BRAÇOS ARREMANGATS

Coincidint (no crec en les casualitats més enllà de les trivials) amb els plens del Parlament de Catalunya de la setmana passada, a Manresa i a Berga ens vàrem trobar amb la intimidatòria presència d'unitats de la Guàrdia Civil al davant de les seves respectives casernes i en controls a punts determinats com a la sortida sud de la capital del Berguedà. Va ser un desplaçament amb fusells, armlles i un agent d'aquells forts amb boina a cada pocs metres que va sorprendre els veïns quan sortien per anar a la feina o bé on fos. La seva actitud era la de protegir les seves instal·lacions davant d'un hipotètic atac des de l'exterior. Cal matisar que els que controlaven les rotondes eren d'aquells més rodanxons, potser per falta d'efectius suficients de talla gran. Deuen anar curts de personal. Posteriorment, fonts de la Benemèrita van explicar que eren «serveis rutinaris» que no tenien cap relació amb el que

s'havia aprovat la nit abans al Parc de la Ciutadella. Jo no m'ho crec. Un poc habitual desmentiment ja és sorprenent. Penso que tot plegat és possible que fos el resultat d'una ordre d'algú amb comandament que li va semblar que era el moment adequat, «ante la deriva soberanista», per mostrar un pèl allò que hi ha escrit a l'entrada de totes les seves casernes. «Todo por la patria» és tot. I tot, el cert és que és molt. Sobretot si ve d'un col·lectiu que té armes com a eina de treball. Aquests fets han coincidit en el temps amb l'entrada de companys seus a les oficines de El Vallenc per escorcollar i cercar paperetes o fullets d'instruccions pel referèndum d'octubre. Mentre uns guàrdies d'aspecte físic més normal pels estàndards llatins entrenen als baixos on hi ha el setmanari de Valls, uns altres de semblants als que patrullaven per aquí es van parapetar al davant de la vorera a l'espera dels que van anar-hi al cap de poc:

veïns de la ciutat de totes les edats, des de vells fins a infants, amb ganes de protestar festivament i «armats» amb paperetes electorals impreses a casa i clavells. Uns i altres són unitats policials d'aspecte robust i mirada acerada. Que els membres dels grups contra disturbis tinguin aquesta morfologia té una part de lògic perquè han d'usar la força davant dels que generen aldarulls tipus tribus urbanes futboleres i borratxes, però la mostra de la seva musculatura i els seus posats davant de grups que es manifesten pacíficament no sembla que sigui la fórmula més correcta per a la societat que volem per al futur immediat. Veure que els que han de protegir el «poble» es posen en actitud i posició de defensa davant del «poble» constata que els fonaments s'han pervertit i allunyat del que haurien de ser aquests professionals en un estat de dret on les formes també són importants. A més, sé que criticar aquests dies els Mos-

«Però aquesta actitud i la demostració de potència muscular genera rebuig respecte de la placa que llueixen al pit»

«'Todo por la patria' és tot. I tot, el cert és que és molt. Sobretot si ve d'un col·lectiu que té armes com a eina de treball»

«I així actuen de moment les dues parts, clarament en conflicte: uns marcant paquet i els altres cantant el 'Passi-ho bé' de La Trinca»

sos és un exercici de risc, però vull dir que ells també tenen personal d'aquesta mena. Veient les imatges dels guàrdies civils protagonistes de la setmana, amb els braços a la vista, amb les mànigues plegades el més amunt possible, quasi tocant l'espatlla, a punt de descosir-se per la pressió d'una musculatura que només pot ser producte d'hores de gim-

nàs i la ingestió d'estrògens en algun cas. S'han vist per les terres tarragonines amb uniformes verds però també de vegades els hem vist vestits de blau a la Patum de Berga o en qualsevol altre lloc amb la presència de masses. Si l'efecte és dissuadir, potser és eficaç. Si es pretén acollonir, funciona. Però aquesta actitud i la demostració de potència muscular genera rebuig respecte de la placa que llueixen al pit. La presència de membres de la Guàrdia Civil als carrers, amb tot el pòsit que manté d'abusos i arbitraritats d'èpoques més o menys recents, és una constatació més que la desconexió a hores d'ara és un fet innegable, sobretot en les comarques de l'interior. Ells se senten en terra hostil i molts els veuen com l'avantguarda de les forces que els tenen dominats. I així actuen de moment les dues parts, clarament en conflicte: uns marcant paquet i els altres cantant-los el «Passi-ho bé» de La Trinca.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Cala màgica

XAVIER OBIOLS SÁNCHEZ. SOLSONA

En un llenç el pintor ha pintat un paisatge profund i relaxant. Es tracta d'un quadre del mar. D'una petita cala que hi ha vora d'un castell, que s'alça damunt una muntanya i és manté atent, observant tothom que va passant.

En el quadre es poden sentir les onades del mar, que llisquen per la platja, sense un moment de descans. El seu so és relaxant, màgic i constant. La sorra de la platja és fina, d'aquella que quan l'agafes s'escapa de les mans, encara que facis molta força per retenir-la, és impossible fer-ho, perquè es tan i tan fina que s'obre pas per qualsevol forat.

A la platja hi ha unes quantes

barques, d'aquestes petites, de pescador, però ara no pesquen gaire. Estan consumides pel temps, una mica deteriorades, per les inclemències meteorològiques i per falta de manteniment.

Encara un es pot imaginar anar a bord d'una d'aquestes barques i no parar de navegar, jugant a ser pirata, tenint una gran tripulació i un vaixell espectacular.

La platja està rodejada de grans roques blanques, on els pescadors, amb la seva canya de pescar, passen el dia. Observen la punta de la canya, com es mou de tant en tant quan els peixos comencen a picar. No es mouen en tot el dia, esperen i esperen fins que algun corball han pescat. Coneixen a la perfecció la zona i el material que necessiten per pescar.

Quan arriba el vespre, es pot veure, de les muralles del castell, com els últims rajos de sol es reflecteixen en l'aigua i fan que aquesta sigui d'un to daurat.

De mica en mica el sol s'amaga, però amb la seva escapada no aconsegueix apagar de la cala la seva màgia. Ja que quan és de nit i fa lluna plena, sembla un lloc encara més ric que de dia en clar serena.

Duda nº 46:
“Dudo que pueda hacerlo solo”

En ICO queremos que empieces a creer en ti y en tu negocio. Por eso disponemos de la financiación necesaria para que tus proyectos se hagan realidad.

Líneas ICO 2017
EMPIEZA A CREER

Infórmate en tu banco, en ico.es o en el 900 121 121.

@ICOGob

